

שמך גדול שמהך - הינו לי הכסף. וגדול שמך בגבורה - הינו ולי הזהב. שני הגונים הללו לא נראים ולא מתפארים, פרט לכשהם חקוקים במקום אחד. באיזה מקום נחקקו? בישראל. כאן נראים הגונים להתפאר, ככתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יהודה פתח, (שם סא) שוש אשיש בה' תגל נפשי באלהי וגו'. אשרי חלקם של ישראל מעמים עובדי עבודת פוכבים ומהלכות שהשמחה והתפנוק שלהם בקדוש-ברוך-הוא, שכתוב שוש אשיש בה'. פיון שאמר בה', למה כתוב באלהי? אלא כך אמרו ישראל: אם ברחמים בא עלינו - שוש אשיש בה', ואם בדין - תגל נפשי באלהי.

מה הטעם? משום שאלה נחקקו בו, שכתוב כי הלבישני בגדי ישע. מה זה בגדי ישע? גונים שנחקקו להסתפל בו, כמו שנאמר ישעו וגו' אל ה'. ישע הוא הסתפלות. מי שרוצה להסתפל בו, יסתפל בגונים שלי. מה הטעם? משום שכתוב מעיל צדקה יעטני, צדקה ממש, שהגונים נחקקו בו. פחתן יכהן פאר, זה גון אחד. וכפלה תעדה כליה, זה גון אחר. וכשהגונים מתחברים, באותה שעה נראים וכלם משתוקקים לראות ולהסתפל בו.

רבי יוסי אמר, שוש אשיש בה' - שתי חדוות. בה' - ברחמים. תגל נפשי - הרי (אחת בחדות) בדין. אמר רבי יהודה, כפל שמחה של שמחה. וחדות של ציון עתיד הקדוש ברוך הוא לשמח את ישראל בשמחה יתרה מהפל, שכתוב (שם לה) ופדויי ה' ישבון

שמך בגבורה, הינו ולי הזהב. אלין תרין גוונין לא מתחזיין, ולא מתפארו, בר פד אינון גליפין באתר חד, באן אתר אתגליפו. בישראל. כאן אתחזון גוונין לאתפארא, כמה דאת אמר (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יהודה פתח, (ישעיה סא) שוש אשיש בה' תגל נפשי באלהי וגו', זפאה חולקיהון דישראל, מעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דחדוותא ותפנוקא דלהון בקודשא בריך הוא, דכתיב שוש אשיש ביי'. פיון דאמר ביי', אמאי כתיב באלהי. אלא הכי אמרו ישראל, אי ברחמי אתי עלנא, שוש אשיש ביי'. אי בדינא, תגל נפשי באלהי.

מאי טעמא. משום דאלין ביה אתגליפו, דכתיב, (ישעיה סא) כי הלבישני בגדי ישע. מהו בגדי ישע. גוונין, דאתגליפו לאסתפלא ביה. כמה דאת אמר, (שמואל ב כב) ישעו וגו' אל יי'. ישע אסתפלותא הוא. מאן דבעי לאסתפלא בי, בגוונין די לי יסתפל. מאי טעמא. משום דכתיב, (ישעיה סא) מעיל צדקה יעטני, צדקה ממש, דגוונין ביה אתגליפו. פחתן יכהן פאר, הא גוונא חד. וכפלה תעדה כליה, הא גוונא אחרא. וכד גוונין מתחברין, ביה שעתא אתחזיין, וכלהו תאיבין לאחזאה, ולאסתפלא ביה.

רבי יוסי אמר, שוש אשיש ביי', תרין חדוון. ביי': ברחמי. תגל נפשי, הא (חד חדות) בדינא. אמר ר' יהודה, בכלא חדות על חדות. וחדות דציון, זמין קדשא בריך הוא לאחדאה לישראל, בחדוותא יתיר מפלא, דכתיב, (ישעיה לה) ופדויי יי' ישובון ובאו ציון ברנה וגו', ובאו ציון ברנה וגו'. ופדויי ה' ישבון - הרי אחת. ובאו ציון

על ראשם - הרי שלש. ששון
 ושמחה ושיגו - הרי ארבע.
 כנגדם של ארבע פעמים
 שהתפזרו ישראל בין העמים, ואז
 כתוב (שם יב) ואמרתם ביום ההוא
 הודו לה' קראו בשמו וגו'.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

ואלו הן י"ב מצוות: א - יחוד ה'.
 ב - ליראה את ה'. ג - לדעת שיש
 דין ויש שכר טוב וכו'. ד - לקדש
 את ה'. ה - להתפלל בכל יום
 שחרית מנחה ערבית. ו - לעסק
 בתורה. ז - למול את הבן. ח -
 קדש לי כל בכור. ט - תפילין. י -
 ציצית. יא - מזוזה. יב - למסור
 נפשו בדבקות. אלו הם י"ב
 מצוות שמור: א - שלא לתת
 גדלה לעבודה זרה. ב - שלא
 לבנות מגדל לעבודה זרה. ג - אל
 תפנו וגו' (שלא) להרהר אחריהם.
 ד - לא תשתחוה להם. ה - שלא
 להפנע, זהו לא תעבדם. ו - שלא
 להחליף יחוד של רבוננו, זהו
 ההימיר. ז - שלא להרהר, זהו לא
 תתורו וגו'. ח - שלא לשאל
 באוב. ט - שלא לשאל בידעוני.
 י - שלא לדרש אל המתים. יא -
 שלא לעשות כשפים, זהו וחבר
 חבר. יב - ושם אלהים אחרים
 שלא תזכירו:

וידבר אלהים את כל הדברים
 האלה. כל הדברים - כלל זה הוא
 כלל של הכל, כלל של מעלה
 ומטה.

אנכי, סוד של העולם העליון
 בסוד השם הקדוש יה"ו. אנכי,
 נגלה ונגנז, נגלה בסוד קדוש של
 הפסא, שהלבנה עומדת בשלמות
 כאחד, כשהשמש שולט והלבנה
 מאירה, ואין לה שבח פרט לשבח
 של האור שמאיר עליה.

(דף צ"א ע"א) דנהורא דנהיר

ופדויי יי' ישובון, הא חד. ובאו ציון ברנה,
 הא תרי. ושמחת עולם על ראשם, הא תלת.
 ששון ושמחה ושיגו, הא ארבע. לקבליהון
 דארבע זמנין דאתפזרו ישראל ביני עממיה.
 וכדין כתיב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו
 ליי' קראו בשמו וגו'.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

ואלו הם י"ב פקודין. א' יחוד יי'. ב' ליראה
 את יי'. ג' למנדע דאית דיין ואית אגר טב
 וכו'. ד' לקדש את יי'. ה' להתפלל בכל יום
 שחרית מנחה ערבית. ו' לעסוק בתורה. ז'
 למול את הבן. ח' קדש לי כל בכור. ט' תפילין.
 י' ציצית. י"א מזוזה. י"ב למסור נפשו בדבקות
 (ה'). אלו הם י"ב פקודי שמור. א' דלא למיהב
 רבו לעבודה זרה. ב' דלא למבני מגדל
 לעבודה זרה. ג' אל תפנו וגו' (שלא) להרהר
 אחריהם. ד' לא תשתחוה להם. ה' דלא
 לאתפפייא, דהיינו לא תעבדם. ו' דלא
 להחליף יחודא דמאריה דהיינו ההמיר. ז'
 דלא להרהרא, דהיינו לא תתורו וגו'. ח' שלא
 לשאול באוב. ט' שלא לשאול בידעוני. י' שלא
 לדרוש אל המתים. י"א דלא למעפד חרשין
 דהיינו וחבר חבר. י"ב ושם אלהים אחרים
 שלא תזכירו: (עד כאן מההשמטות).

וידבר אלהים את כל הדברים האלה. (שמות כ)

כל הדברים, כלל דא, הוא כלל
 דכלא, כלל דלעילא ותתא.
 אנכי, רזא דעלמא עלאה, ברזא דשמא
 קדישא יה"ו. אנכי, אתגליא ואתגניז.
 אתגליא ברזא קדישא דכרסיה, דסיהרא
 קיימא בשלימו כחדא, פד שמשא שלטא,
 וסיהרא אתנהירת, ולית לה שבחא, פר שבחא
 עלה.